

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3225; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1849).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Krag: Jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om støtte af lovforslaget. Det går, som man vil vide, ud på at forøge det beløb, der af staten stilles til rådighed for eksportgarantier m.v., fra 130 mill. kr. til 200 mill. kr. Hvis denne forhøjelse af beløbet viser sig ikke at være tilstrækkelig, går jeg ud fra, at handelsministeren ligesom tidligere kan gå til finansudvalget om yderligere forhøjelse.

Det er vor opfattelse, at det er vigtigt at støtte den danske eksport. Det gælder især eksporten til de oversøiske markeder, hvor jo på så mange områder særlige forhold gør sig gældende. Et af de særlige forhold på disse markeder er, at de pågældende lande er kapitalfattige, og at det følgelig ofte kan spille en afgørende rolle i konkurrencen, at det eksporterende land er i stand til at yde en vis kredit. Det er klart, at dette hensyn bliver så meget vigtigere, hvis der er en mulighed for, at man står overfor en periode med nedgang i konjunkturerne for afsætning af industrivarer, og der er vel ingen, der i øjeblikket kan sige med sikkerhed, at en sådan nedgangskonjunktur ikke kan dukke op.

Det er bemærkelsesværdigt, at de beløb, der stilles til rådighed for disse formål, gennem det sidste halve eller hele år er blevet udnyttet langt kraftigere og i langt hastigere tempo end før. Hvorvidt denne store interesse fra eksporterhvervenes og især fra eksportindustriens side for at udnytte de muligheder, staten her byder, har nogen forbindelse med den restriktive kreditpolitik, regeringen fører, er det vel svært at have nogen helt sikker mening om, men det er nok sandsynligt, at den har det. Regeringens politik, der som bekendt går ud på at undersøge landets erhvervsliv med kredit på

normale forretningsmæssige betingelser, har ikke alene hemmet og påvirket i nedadgående retning hjemmemarkedets industri, men har vel også gjort betydelig skade overfor dele af vor eksportindustri. Det bedste ville naturligvis være, om denne ulykkelige tendens i landets politik blev ændret, men så længe en sådan ændring ikke lader sig tilvejebringe, må vi formentlig gå med til lapperier, og jeg betragter den forøgelse af det beløb, der her er tale om, som et sådant lapperi.

Jeg vil gerne gøre et par yderligere bemærkninger i tilknytning til problemer, der blev rejst, da denne sag sidst stod på dagsordenen. Et af problemerne er vore eksportforhold til visse oversøiske lande, f. eks. et land som Argentina, hvor en kraftig inflation udfolder sig, uden at landets regering vil tage konsekvensen heraf og indrette landets valutakurs efter prisniveauet, med det resultat, at vi fra dansk side meget vel kan sælge mange varer dertil, men kun i ringe omfang kan købe noget, da priserne kommer til at ligge langt over verdensmarkedspriserne med den nugældende valutakurs. Jeg ved, at den højtærede handelsminister selv har interesseret sig en hel del for dette problem. Det skaber vanskeligheder, idet det medfører, at vi får store tilgodehavender, som faktisk ligger døde hen, og det medfører visse bekymringer for, hvad der i det lange løb skal ske med disse tilgodehavender, hvilket nemt kan afføde en tilbageholdenhed med eksporten, til trods for at vi i givet fald på lang sigt har interesse i at oparbejde et marked for danske industriprodukter. Jeg ved, at den højtærede handelsminister selv — såvidt jeg husker oven i købet fra folketingets talerstol — har været inde på den tanke, at man måske kunne løse problemet ved at tage en eksportafgift af danske varer, der kan afsættes til gode priser i det pågældende land, og bruge provenuet til en reduktion af priserne for importvarer fra det pågældende land, så disse kan komme ned på verdensmarkedsprisniveauet og handelen derefter kan flyde naturligt og kontinuerligt. Jeg ville ønske, at vi under den udvalgsbehandling, der for-